

Sygn. akt III AUa 616/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r. w Gdańsku

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 lutego 2012 r., sygn. akt VIII U 1935/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 616/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. odmówił M. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), tj. nie udowodnienie żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Od tej decyzji odwołał się wnioskodawca, zarzucając jej rażące naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczących zasad przyznawania emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, tj. art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie emerytury od czerwca 2011 r.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że wykonywał prace w szczególnych warunkach jako cieśla, czyli prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości w poszczególnych zakładach pracy w okresie od 1969 r. do grudnia 1998 r., co wynika ze świadectw pracy i zaświadczeń z archiwum.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, a w uzasadnieniu powołał się na argumentację zawartą w treści zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury począwszy od 28 czerwca 2011 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach rozważaniach:

Ubezpieczony M. W., urodzony (...), w dniu 28 czerwca 2011 r. złożył do ZUS wnioski o emeryturę.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił 26 lat, 2 miesiące i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał skarżącemu żadnego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Nadto, ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny prawem wymagany, nie jest członkiem OFE oraz nie pozostaje w stosunku pracy.

Z uwagi na powyższe, zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z 12 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach.

M. W. w okresie od 7 czerwca 1976 r. do 30 czerwca 1978 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku cieśli.

Ubezpieczony w okresie od 3 lipca 1978 r. do 15 grudnia 1991 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku cieśli. W ramach zatrudnienia w wyżej wymienionym zakładzie pracy wnioskodawca wykonywał pracę na budowach eksportowych w okresach:

- od 05.11.1979 r.-13.12.1980 r.- budowa eksportowa w NRD, stanowisko cieśla

- od 14.04.1982 do 30.06.1982 r. - budowa eksportowa w NRD, stanowisko malarz

- od 10.03.1986 r. do 15.04.1987 r. - budowa eksportowa w CSRS, stanowisko stolarz - cieśla - od 12.06.1989 do 12.06.1990-budowa eksportowa w ZSRR, stanowisko stolarz-cieśla

- od 17.06.1991 do 15.12.1991 r.- budowa eksportowa w Niemczech, stanowisko cieśla.

Ponadto ubezpieczony w okresie od 02.02.1998 r. do 30.06.1998 r. oraz w okresie od 01.07.1998 r. do 18.05.2001 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w G. na stanowisku cieśli.

Ubezpieczony w spornym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin pracę cieśli, która polegała na montażu konstrukcji metalowych na wysokości przy wznoszeniu budynków. Ubezpieczony jedynie w okresie pracy na budowie eksportowej w NRD od 14.04.1982 do 30.06.1982 r. (2 miesiące) wykonywał pracę malarza konstrukcji metalowych. Ubezpieczony nigdy nie pracował jako stolarz.

Sąd Okręgowy zważył, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie został bezsprzecznie potwierdzony w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, w szczególności w oparciu o przedłożone zaświadczenie z archiwum z dnia 15 sierpnia 2011 r. oraz świadectwa pracy z dnia 30.06.1978 r., 15.12.1991 r., z dnia 02.07.1998 r. i z dnia 19.05.2001 r. Sąd oparł się ponadto na zeznaniach świadków Z. B., L. P., Z. J. oraz samego ubezpieczonego, które uznał za w pełni wiarygodne.

Sąd I instancji wskazał, iż istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do rozważenia czy przedstawione dowody są wystarczające dla uznania, iż praca wykonywana przez skarżącego w spornym okresie była pracą w szczególnych warunkach.

Organ rentowy argumentował, iż ubezpieczony nie przedłożył żadnego świadectwa pracy w szczególnych warunkach oraz, że z dokumentacji z archiwum wynika, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach cieśla, malarz, stolarz, stolarz-cieśla, wobec czego trudno uznać, że na którymkolwiek ze stanowisk wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Poza sporem pozostawało natomiast, że wnioskodawca spełnia pozostałe kryteria prawa do świadczenia, tj. ukończył 60 lat, legitymuje się wymaganym okresem ogólnego stażu pracy, nie jest członkiem OFE oraz rozwiązał stosunek pracy z każdym pracodawcą.

Sąd I instancji wskazał, iż ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1. legitymują się okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
3. nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Stosownie natomiast do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (Dz.U.1983.8.43 ze zm.).

Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Sąd Okręgowy podkreślił jednak, że zgodnie z utartą praktyką i ugruntowanym orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem

mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

W wykazie A w/wym. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale V prace „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” ustawodawca pod poz. 5 wskazał jako prace w warunkach szczególnych prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Ponadto Sąd posiłkował się treścią załącznika nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, gdzie w wykazie A dział V poz.5 pkt 3 jako praca w warunkach szczególnych wymieniona jest praca cieśli - przy montażu konstrukcji stalowych na wysokości.

W ocenie Sądu I instancji, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie odpowiadającej charakterem i zakresem stanowisku wskazanemu w wykazie A dział V poz. 5 załącznika do przywołanego wyżej rozporządzenia został potwierdzony w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Wynikał on z zeznania świadków - współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia - którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy montażu konstrukcji stalowych - rusztowań koniecznych do budowy dużych obiektów, np.: elektrociepłowni czy wielopiętrowych budynków mieszkalnych. Świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym w tych samym okresie, na tym samym stanowisku oraz w tym samym zakładzie pracy. Treść zeznań znajduje również odzwierciedlenie w zgromadzonej dokumentacji, w szczególności świadectwach pracy ubezpieczonego i przedłożonych angażach, a nadto koresponduje z treścią zeznań samego ubezpieczonego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy okresy pracy w charakterze cieśli wykonywanej w szczególnych warunkach stale i pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w G. (od 7 czerwca 1976 r. do 30 czerwca 1978 r.), w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. (od 3 lipca 1978 r. do 15 grudnia 1991 r., z wyłączeniem okresu od 14.04.1982 do 30.06.1982 r. na stanowisku malarz) oraz w (...) Sp. z o.o. w G. (od 02.02.1998 r. do 30.06.1998 r., od 01.07.1998 r. do 18.05.2001 r.).

Zdaniem Sądu Okręgowego, zsumowanie powyższego okresu wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, tj.: 18 lat 8 miesięcy (w tym okres pracy w D. od 02.02.1998 do 18.05.2001 r. - wg świadectwa pracy, bez D. - 15 lat 4 miesiące 13 dni) jest dłuższy niż wymagany ustawą. W związku z tym, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, należało uznać, że ubezpieczony spełnił wszystkie wymogi do przyznania mu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji, Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 477(14) § 2 k.p.c. w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i cytowanych wyżej regulacji, w pkt I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 28 czerwca 2011 r. tj. od dnia spełnienia przez ubezpieczonego przesłanek nabycia prawa do emerytury.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisu art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, § 2 ust. 1 i § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r w sprawie wieku emerytalnego o pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz art. 233 KPC.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż zgodnie z Wykazem A działem V pkt 5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U.83.8.43 ze zm.), do prac w warunkach szczególnych zalicza się prace przy montażu konstrukcji na wysokości. W wykazie A Dział V poz. 5 pkt 3 załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa I Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 08 1983r. zostało wymienione stanowisko „cieśla wykonujący prace na wysokości”. W okresie od 7.06.1976r. do 30.06.1978r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku cieśli w Przedsiębiorstwie (...). W aktach osobowych brak jest jednak dowodów na okoliczność, iż ubezpieczony wykonywał prace na wysokości, a także lekarskich badan wysokościowych.

W okresie od 3.07.1978r. do 15 12.1991 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) Wybrzeże Z dokumentacji przedłożonej do akt sprawy wynika, iż ubezpieczony wykonywał prace na stanowiskach: cieśla, stolarz-cieśla, stolarz. Zdaniem pozwanego nie można jednak dac wiary zeznaniom świadków, iż były to prace cieśli przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Ponadto pozwany wskazał, iż ubezpieczony wyjeżdżał na budowy eksportowe w latach 1979-80, 1982, 1986-87,1989-90, 1991, gdzie również był zatrudniany na różnych stanowiskach. Sąd I instancji ograniczył kontrolę czynności wykonywanych na budowach eksportowych jedynie do wyjazdu ubezpieczonego do NRD w okresie od 14.04.1982r. do 30.06.1982r. kiedy to ubezpieczony zdaniem sądu miał wykonywać pracę malarza konstrukcji metalowych. Faktyczny zapis w świadectwie pracy wskazuje wyłącznie na stanowisko „malarz”. W braku analizy pozostałych okresów pełnomocnik w pełni kwestionuje uwzględnienie ich do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W okresie od 2.02.1998r do 30.06.1998r. oraz od 1 07.1998r do 18.05.2001 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. na stanowisku „cieśli”. Sąd I instancji uznał, iż ubezpieczony w tym okresie wykonywał prace polegające na montażu konstrukcji metalowych na wysokości wyłącznie na podstawie wyjaśnień ubezpieczonego, tj. osoby bezpośrednio zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy.

Nadto, skarżący podkreślił, iż sąd błędnie uznał do stażu pracy w warunkach szczególnych cały okres od 1.07.1998r. do 18.05.2001 r., gdzie staż pracy w warunkach szczególnych zgodnie z art. 184 w związku z art. 196 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustala się na dzień 1.01.1999r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy M. W. posiada 15 –letni staż pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobody oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej.

Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Niesporne między stronami było, że ubezpieczony urodzony w dniu (...), w dniu 28 czerwca 2011 r. złożył wniosek o emeryturę oraz legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 26 lat, 2 miesięcy i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Podstawą prawną żądania emerytury w wieku niższym niż wymagany dla mężczyzn wiek 65 lat jest w przypadku wnioskodawcy przepis art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczonym (mężczyznom) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego

1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), jeżeli w dniu wejścia tej ustawy w życie, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25- letni).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej dotyczy zatem wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999 r. już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku emerytalnego.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w wieku obniżonym z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których uprawnionym osobom przysługuje prawo do emerytury w wieku obniżonym, ustala się natomiast – jak stanowi ust. 4 art. 32 cyt. ustawy - na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki, tj. osiągnięcie wieku emerytalnego (kobieta – 55 lat, mężczyzna – 60 lat) i okres zatrudnienia (kobieta – 20, mężczyzna - 25 lat), w tym 15 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze. Przesłanki te należy spełnić kumulatywnie. Nie spełnienie jednego ze wskazanych warunków czyni niemożliwym przyznanie emerytury w wieku obniżonym.

Sąd Apelacyjny zważył również, że chociaż wydane na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego zarządzenie resortowe nie są obecnie źródłem prawa i nie mogą stanowić samodzielnej podstawy prawnej indywidualnych decyzji, to jednak stanowią w istocie wykaz prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Określone skutki prawne wykonywania prac wymienionych w takim wykazie nie są zaś wskazywane przez to zarządzenie, stanowi bowiem o nich ustawa emerytalna i utrzymane jej przepisami w mocy rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego (por. wyrok S.N. z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03, publik. LEX nr 127855).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 czerwca 2010 r. w sprawie II UK 21/10, publik. Lex nr 619638).

W wykazie A dziale V pkt 5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, jako prace w warunkach szczególnych wymienione zostały prace przy montażu konstrukcji na wysokości. W wykazie A Dział V poz.

5 pkt 3 załącznika Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. wymienione zostało natomiast stanowisko „cieśla wykonujący prace na wysokości”.

W ocenie Sądu Odwoławczego, organ rentowy bezzasadnie kwestionuje pracę wnioskodawcy w spornych okresach jako pracę w szczególnych warunkach. Wprawdzie ubezpieczony nie przedstawił dowodu w postaci świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jednakże przedłożone przez niego dowody w postaci zaświadczenia z archiwum z dnia 15 sierpnia 2011 r., świadectw pracy z dnia 30 czerwca 1978 r., 15 grudnia 1991 r., 2 lipca 1998 r. i 19 maja 2011 r., a także zeznania świadków bezspornie wykazały, iż wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę cieśli przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Odnośnie pracy w Przedsiębiorstwie (...) w G., wskazać trzeba, iż w aktach osobowych wnioskodawcy znajduje się szereg dokumentów potwierdzających fakt, iż pracował on jako cieśla. O tym, że była to praca na wysokościach świadczy natomiast zaświadczenie wykonywania prac w warunkach szczególnych wystawione przez archiwum przechowywania akt osobowych, w którym jasno wskazano, iż w okresie od 7.07.1976 r. do 30.06.1978 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku cieśla wymienionym w wykazie A dział V poz. 5 pkt 3 stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 1.08.1983 r. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zawartej w zaświadczeniu informacji. Wbrew twierdzeniu pozwanego, zeznania ubezpieczonego nie są zatem jedynym dowodem potwierdzającym wykonywanie pracy cieśli na wysokości.

Wskazać w tym miejscu trzeba, iż pozwany zarzuca wnioskodawcy niezawnioskowanie dowodu z zeznań świadków na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) w G., natomiast odnośnie pracy (...) oraz w (...), gdzie świadkowie zostali przesłuchani, kwestionuje wartość dowodową tych zeznań.

Sąd Apelacyjny nie podziela zdania skarżącego odnośnie braku wiarygodności świadków, którzy bardzo precyzyjnie i szczegółowo przedstawili, na czym polegała praca wnioskodawcy w przedsiębiorstwie (...) oraz w (...) podkreślając, iż przez cały okres M. W. pracował przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Pomimo znacznego upływu czasu, Sąd dał wiarę tym zeznaniom, albowiem świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą, na tym samym stanowisku przy budowie dużych obiektów.

Tym samym, za niezasadny Sąd Odwoławczy uznał zarzut pracy wnioskodawcy jako stolarza. Stanowisko stolarza i cieśli nie są stanowiskami tożsamymi, jednak niewątpliwie zachodzi między nimi duże podobieństwo ze względu na rodzaj wykonywanych czynności. Mimo zatem iż wnioskodawcy w niektórych okresach pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. wpisano w świadectwie pracy stanowisko „stolarza” lub „stolarza – cieśli”, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż było to jedynie efektem omyłki i braku precyzji w dokumentacji osobowej. Przeczą temu bowiem zeznania świadków, którzy jednoznacznie wskazali, iż ubezpieczony wykonywał prace cieśli na wysokościach. Nadto, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego wydaje się być oczywistym, iż w przedsiębiorstwie „budowy elektrowni i przemysłu” wnioskodawca wykonywał z drewna raczej rusztowania i konstrukcje budowlane niż charakterystyczne dla pracy stolarza meble.

Niemniej jednak rację trzeba przyznać skarżącemu, iż Sąd I instancji niezasadnie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych cały okres pracy w (...), tj. od 1 lipca 1998 r. do 18 maja 2001 r. Zważyć bowiem trzeba, iż zgodnie z art. 184 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 196 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, do okresu pracy w warunkach szczególnych zaliczyć można jedynie pracę wykonywaną przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. przed dniem 1 stycznia 1999 r. W związku z powyższym, zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych podlegać winien jedynie okres od 1 lipca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r.

Reasumując, stwierdzić należy, iż wnioskodawca przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykazał staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 16 lat 3 miesięcy i 12 dni, a zatem Sąd I instancji trafnie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury począwszy od dnia 28 czerwca 2011 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.